

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 550/2024-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka prerokoval oznámenie sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky **Martina Vernarského** o dôvodoch jeho vylúčenia z konania a rozhodovania vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2626/2024 a takto

r o z h o d o l :

- Sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky Martin Vernarský je **vylúčený** z konania a rozhodovania vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2626/2024.
- Toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a oznámenie sudcu

- Sudca Martin Vernarský podľa § 50 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) oznámil predsedovi ústavného súdu možné dôvody svojho vylúčenia podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2626/2024. V predmetnej veci JUDr. Peter Rybár, advokát, Andreja Kmeťá 11, Žilina (ďalej len „sťažovateľ“), namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v konaní ČVS: PPZ-52/HCP-OV/2007.
- Pokynom predsedu ústavného súdu zo 17. októbra 2024 bolo oznámenie podľa čl. IV bodu 1 písm. d) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 (ďalej len „rozvrh práce“) pridelené na rozhodnutie podľa § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde do IV. senátu ústavného súdu.

3. Z oznámenia vyplýva, že vec vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2626/2024 bola pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému – členovi III. senátu ústavného súdu, ktorý po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti zistil objektívne skutočnosti, ktoré by mohli vzbudzovať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

4. Po oboznámení sa s vecou sudca Martin Vernarský uviedol, že sa so sťažovateľom osobne pozná, od roku 1995 do roku 2000 spoločne (dokonca v jednej študijnej skupine) absolvovali vysokoškolské štúdium na Právnickej fakulte Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach. Ich vzájomný vzťah bol korektný až priateľský, avšak po skončení štúdia sa (za ostatných 24 rokov) stretli asi dvakrát, nie sú v pravidelnom telefonickom ani inom kontakte. Sťažovateľ ho pred niekoľkými dňami elektronicky kontaktoval s prosbou o konzultáciu svojho právneho problému, avšak bez toho, že by ho informoval o zámere obrátiť sa v tejto veci na ústavný súd. Konzultáciu mu poskytol. Sťažovateľ vzápätí podal ústavnú sťažnosť týkajúcu sa práve konzultovanej otázky, ktorá mu napokon bola pridelená ako sudcovi spravodajcovi.

5. Sudca Martin Vernarský sa v označenej veci subjektívne zaujatým necíti, je však presvedčený, že popísané skutočnosti môžu vyvolávať pochybnosti o jeho nezaujatosti, a to v rovine objektívneho nazerania na požiadavku nestrannosti.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom

6. Ústavný súd zdôrazňuje, že požiadavka nestrannosti sudcu sa dotýka samej podstaty spravodlivosti a jej vnímania. Nestrannosť znamená absenciu zaujatosti či predsudku, znamená, že sudca nemá žiaden osobný záujem na výsledku konania. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti). V judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), na ktorú nadväzuje aj judikatúra ústavného súdu, sa rozlišuje nestrannosť subjektívna a nestrannosť objektívna. Subjektívne chápanie nestrannosti je posudzovaním správania súdu (sudcu). Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je dokázaný opak, čo však je zriedkavý prípad. Nestrannosť z hľadiska správania sudcu je vlastne nedostatok subjektívnej nezaujatosti, o ktorom svedčí správanie sudcu. Objektívna nestrannosť sa naproti tomu neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonával. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Podľa názoru ESLP objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prerokúvanej veci a účastníkom konania. Rozhodujúcim prvkom rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či pochybnosť o nestrannosti sudcu je objektívne oprávnená, resp. odôvodnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že naznačujú nedostatok nestrannosti súdu (rozsudok ESLP vo veci Pullar v. Spojené kráľovstvo).

7. Podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, zúčastnenej osobe alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie

sudcu ústavného súdu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu ústavného súdu v konaní o prerokúvanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach na ústavnom súde.

8. Podľa § 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde dôvody vylúčenia podľa odseku 1 alebo odseku 2 oznámi sudca ústavného súdu bezodkladne predsedovi ústavného súdu.

9. Podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcu ústavného súdu rozhoduje iný senát ústavného súdu určený rozvrhom práce.

10. Ústavný súd bral zo subjektívneho hľadiska do úvahy, že sudca ústavného súdu Martin Vernarský vo svojom vyjadrení výslovne subjektívnu zaujatosť nevyhlásil, avšak pripustil, že vo vzťahu k objektívnemu testu nezaujatosti, teda vo vzťahu k vonkajšiemu pohľadu na túto otázku, by mohli vyvstať pochybnosti o jeho zaujatosti.

11. Námietkový senát tak následne podrobil nestrannosť sudcu Martina Vernarského aj testu objektívnemu, t. j. zisteniu, či vzhľadom na skutočnosti uvedené v jeho oznámení môžu z pohľadu externého pozorovateľa (účastníka konania alebo verejnosti) existovať objektívne odôvodnené obavy, že tento sudca vo veci nie je nestranný.

12. Vo vzťahu k objektívnemu testu ústavný súd konštatuje, že sudca Martin Vernarský v minulosti poskytol právnu konzultáciu sťažovateľovi vo veci, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorého osobne pozná. Preto z objektívneho hľadiska existuje legitímny dôvod na obavy, či by sa sudca Martin Vernarský skutočne javil ako nestranný so zreteľom na jeho pomer k sťažovateľovi a veci (formou konzultácie) pred jej podaním na ústavnom súde.

13. Z uvedených dôvodov námietkový senát ústavného súdu rozhodol o jeho vylúčení z konania a rozhodovania v danej veci tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

14. Podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom, ak tento zákon v § 83, § 90, § 100, § 108, § 150, § 168, § 175 alebo § 179 neustanovuje inak alebo ak nevyplýva iné z rozhodnutia ústavného súdu.

15. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu